

למעלה. יום ההוא - יום מאותו מקומ עליון שגקרה הוא, ויום ההוא זהה שאין פרוד בין יום לבין היא, ובכל מקום ביום ההוא, זה [חיה] שמי דרגות [שלישית], ברגה עליונה ומחטנה, שנן באהת.

ומשם כה, כשהרבה יעקב לברך את בני יוסף, ברכם ביחסו של מעלה ומטה כלם כאחד, [לאמר בוא"], שנכל ואו ביגיהם. על זה יתר אותם ביחס של מעלה כלם כאחד] כדי שתתקיים ברכותיהם ברכותם, ואחר כה כל הפל כאחד ואמר בך יברך ישראל [לאמר]. מה זה בך? ורקאי זה סוד ההיחד, בתחלה מלמטה למעלה יום ההוא מלמטה למעלה], ואמר בך יירד לאמצע ולמטה. לאמר בך בוא", הרי האמצע. ואחר כה יורד למטה בך, ורק הוא יפה בראוי, מלמטה למעלה, וממעלה למטה.

בך יברך ישראל, מה זה ישראל? ישראל הוזן. לא כתוב יברך ישראל, אלא יברך, שהרי ישראל נוטל ברכות מלמטה, ואחר כה הוא מבורך את הפל בדרגה הפתוחונה זו דראן, שאמר בך יברך ישראל לאמר. ישמד אלהים באפרים וכמנשה, הקדים את אפרים בתחלה, משום שאפרים על שם [של יוסף] ישראל. מנין לנו? מהה ששבט אפרים יצא, עד שלא השלם ומן שעבוד מצרים, דחקו את השעה ויצאו מהגלוות, קמו עליהם שונאים והרגו אותם, ובתיו בן אדם העצמות האלה כל בית ישראל המה, משמע שפטותם יחזקאל לו, כל בית ישראל מה, וכן הקדים את אפרים קדם מנסה, ורקן אפרים משאו לצר מערב, ומשעו היה.

בא ראה, הברכה שברוך את בני

ברך און לעילא. יום ההוא, יום מה הוא אחר עלה, דAKERI הוא. והאי יום ההוא, דלית פירוקא בין יום ובין היא, ובכל אמר היום ההוא, דא (היא) פירין דראין (עלאי), דרגא עלאה ומתאה דיןין בחרא.

יבני כה, כה בעא יעקב לברכה לבני דיוסף, בריך לוז ביהודה דלעילא ומתא כלחו בחרא, (ס"א לאמר בוא"ו דאתבליל וא"ו בינויה, על דא ייחד לוז ביהודה דלעילא כלחו בחרא) בגין דיתקיים ברכותהן, ולכתר כליל כלא בחרא. ואמר, בך יברך ישראל (לאמר). מי בא בך. ורקאי דא רזא דיהודה, בקדמיתא מפתא לעילא (ס"א יום ההוא טפה לעילא), ולכתר נחית לאמצעיתא ולתפה. לאמר בוא"ו הוא אמצעיתא. ולכתר נחית למתאה בך. והכי הוא יאות קדכא חזי, מפתא לעילא ומעלא למתאה.

בך יברך ישראל, מי ישראל, ישראל סבא. יברך ישראל לא כתיב, אלא יברך, דהא ישראל נטיל ברך און מלעילא, ולכתר אליו מברך לכלה, בהאי דרגא מתאה דייקא, דקאמר בך יברך ישראל לאמר.

ישמד אלהים באפרים וכמנשה, אקדים אשמד ליה לאפרים בקדמיתא, בגין דאפרים על שם (יוסף) דישראל אKERI. מפא לו. מהא, דבד שבטה דאפרים נפק, עד לא שעתא ונפקו מן גלוותא, קמו עלייהן שנאייהן יקטלו לוז. ובתיו, (חזקאל לו) בן אדם העצמות האלה כל בית ישראל המה. משמע דכתיב, (חזקאל לו) כל בית ישראל המה, ועל דא אקדים לאפרים קדם מנסה. בגין כה אפרים מטרליה לסטר מערב, ומפלני הוה.

חא חזי, ברכתא דבריך לבני יוסף, אmai